

PREDICĂ ÎNAINTEA BOTEZULUI DOMNULUI NOSTRU IISUS HRISTOS

„Pocăiți-vă că s-a apropiat Împărăția lui Dumnezeu !” (Matei III, 2)

Frați creștini,

Când s-a pogorât pe pământ Fiul lui Dumnezeu, întuneric mare acoperea lumea întreagă. Înjosirea morală a popoarelor întrecuse orice limite. Omenirea, rănită în viața sufletească și trupească era bolnavă, pe moarte. Iisus Hristos Fiul lui Dumnezeu, când a venit, a găsit lumea aceasta oarbă, umblând în întuneric, cu ochii acoperiți de o perdea a neștiinței, de greșeli și superstiții. Nu vedea nici de unde vine, nici unde avea să ajungă și nici calea pe care trebuia să meargă. Iisus a găsit lumea surdă, cu urechile astupate la poruncile lui Dumnezeu, căci nu era în stare să înțeleagă nici glasul conștiinței. Fiul lui Dumnezeu a găsit lumea șchioapă, căci se poticnea la fiecare pas și se târa în patimi și în crime. Mielușelul lui Dumnezeu a găsit lumea leproasă, acoperită cu răni de la cap până la picioare. Păcate grozave de la cei din palate până la cei mai mici ce locuiau în bordeie. Deși medicii lor nu lipseau, căci aveau o mulțime de preoți, o mulțime de învățați și moraliști care dădeau rând pe rând rețetele și leacurile lor, dar în zadar; preoții aceștia erau mult mai împătimiti decât poporul, fiindcă erau preoții mincinoșilor zei. Iar învățații erau stăpâniți de cele mai scârboase păcate. Biata lume încercase toate leacurile, dar nu-și găsise vindecare.

Așa era omenirea înainte de venirea Fiului lui Dumnezeu. Popoarele așteptau venirea dumnezeiescului Mântuitor, care să-i scoată din neorânduiri și stricăciunile lor, să-i ridice din patul durerii. În această situație morală, vrednică de plâns, omenirea striga: „Răsăritule, strălucirea Luminii celei veșnice, Soarele dreptății, vino și luminează-ne, căci suntem în întuneric și în umbra morții. Împăratul neamurilor, doritul popoarelor, vino și mântuiește pe omul pe care l-ai făcut, Emanuil, Împăratul nostru, legiuitorul nostru, așteptarea neamurilor și Mântuitorul lor, vino, Doamne și mântuiește-ne, Dumnezeul nostru !”.

Acest strigăt din inimă al poporului celui ales și cu el al tuturor popoarelor din lume s-a suit până la tronul dumnezeirii. Cerurile răspândeau rouă și Cel Drept se pogoară ca o ploaie roditoare; pământul se deschide și, într-o tresărire de bucurie naște pe Mântuitorul său. Cuvântul se face trup și se arată în mijlocul oamenilor, plin de har și de adevăr. Hristos se arată lumii, după ce Sfântul Ioan Botezătorul a propovăduit pocăința și când tot poporul lui Israel, și ca el toate popoarele, suspina după Cel ce trebuia să vină – Mesia, Iisus, Fiul lui

Dumnezeu. De aceea, biserica ne cheamă astăzi să serbăm mare taină a Arătării Domnului la apele Iordanului, când S-a botezet de la Ioan.

Să ne deschidem dar și noi inimile ca să putem primi Cuvântul dumnezeiesc și binefăcătoarele sale învățături pentru mântuirea noastră. Trecuseră treizeci de ani de când o stea frumoasă și luminoasă strălucise pe cer, ca un semn de nădejde, de iertare și mântuire a popoarelor. Treizeci de ani erau de când magii din părțile Răsăritului văzuseră această stea și, privind acest semn ca pe un glas de sus, s-au dus la Bethleem să se închine unui mic Copil, înaintea unui Împărat de curând născut, care avea ca palat o peșteră, iar ca tron o iesle, avea slujitori niște animale, ca mantie împărătească scutecele sărăciei și ale umilinței. Treizeci de ani trecuseră de la nașterea lui Iisus și optsprezece de la prima arătare a Lui în templul din Ierusalim, când părăsi deodată Nazaretul și se duse pe țărmurile Iordanului, nu departe de Ierusalim.

În această vreme, starea Palestinei devenea din ce în ce mai tristă. Iudeea a fost alipită de împărăția romană și, de peste douăzeci de ani, prefectii romani întrebuițau abilitatea și energia lor ca să apese acest popor care nu voia să primească jugul. Evreii nu mai aveau nici un rege și libertatea dispăruse, iar patria lor se pierdea. Acest pământ pe care Dumnezeu îl dăduse cu prețul atâtor minuni lui Avraam, pe care-l primise ca făgăduință acest pământ sfânt unde Iosif îi mutase osemintele lui Iacov, tatăl său; acest pământ pe care David îl eliberase cu sabia sa și-l cânta din liră cântările psalmilor; unde Solomon ridicase adevăratului Dumnezeu singurul templu de pe pământ vrednic de numele Lui; acest pământ acum romanii îl luau în stăpânirea lor.

Idolii intrau în Ierusalim și, sub procuratorul Pontiu Pilat, stindardul legiunilor romane erau acoperite cu embleme idolatrice. Acestea au fost introduse noaptea în cetatea cea sfântă și a doua zi, la răsăritul soarelui, poporul le văzu fâlfâind pe templu și deasupra citadelei Antonina, care era plină de soldați. Evreii nu puteau suferi o astfel de priveliște, o astfel de batjocură, ei care se închinau numai singurului Dumnezeu, Care a creat cerul și pământul ? În fiecare zi erau răzvrătiri, se dădeau jos acvilele, sfărâmau imaginile puse pe pavezele romane, se refuza plata către Cezar, se declara ca nelegiuită și nedreaptă orice stăpânire străină și mulți piereau ca martiri.

Tot poporul era încredințat că venise vremea sosirii în lume a trimisului ceresc, a Mântuitorului. Toți așteptau arătarea Mesiei. În această situație de revoltă și mișcare a poporului, apare deodată pe malul Iordanului un om cum nu mai văzuse poporul evreu. Acest om avea treizeci de ani și era de neam preoțesc, fiul lui Zaharia arhiereul și al Elisabetei. El crescuse în pustie în cea mai aspră înfrânare și pocăință. Avea o haină de păr de cămilă și se încingea la mijloc cu o curea. Avea o barbă pe care niciodată nu o pieptănase, un trup slăbit de post și înfrânare; el niciodată nu a gustat vinul și nici o altă băutură îmbătătoare.

Avea o înfățișare plină de umilință, de blândețe și de putere sufletească. Vorbea cu o sfântă aprindere și condamna păcatele lumii.

Astfel era noul profet, el se numea Ioan. Iar poporul i-a dat numele de Botezătorul, fiindcă chema pe oameni la pocăință și-i boteza în râul Iordan afundându-i cu tot trupul în apă. El zicea poporului: **„Pocăiți-vă că s-a apropiat Împărăția cerurilor!”**. Auziți, Împărăția cerurilor, nu a pământului pe care o aștepta poporul evreu. El lăsa să se înțeleagă că această împărăție, atât de așteptată de evrei, nu se cucerește nici cu sabia, nici cu aurul, nici prin răscoale, că ea este de o altă ordine, o împărăție cu totul duhovnicească, împărăția sufletelor, unde se intră prin pocăință și se trăiește prin iubire și milostenie.

Mulțimea venea și se îngrămădea în jurul lui, ca să-l asculte, din toate părțile: din Ierusalim, Perea, Samaria, Galileea, veneau farisei, saduchei, cărturari, veneau preoți, vameși și soldați; cei umiliți și săraci se plecară cei dintâi înaintea Botezătorului, plângând și mărturisindu-și păcatele lor și astfel botezându-se în Iordan de către Ioan. Când veni rândul saducheilor, al acelor care distrugeau toată religia și toată morala, fiindcă ei nu credeau în învierea morților; când veni rândul fariseilor care falsificau religia lor și care nu vedeau în religie decât forma ei; aceștia își închipuiau că e de ajuns a fi fiii lui Avraam și vor moșteni Împărăția cerurilor, atunci marele proroc Ioan fu cuprins de o mare indignare când îi văzu, și cu o sfântă aprindere le strigă: **„Pui de viperă, cine v-a arătat să fugiți de mânia ce va să fie?”**

Niciodată acești mai-mari ai iudeilor nu auziseră un limbaj atât de aspru. Ei erau deprinși ca să vadă pe toți plecându-și frunțile înaintea lor prin piețele Ierusalimului și peste tot. Tot Ierusalimul să-i salute ca pe dascălii lui. Însă Sfântul Ioan i-a dat de gol și i-a arătat lumii ca pe cei dintâi păcătoși ai poporului de atunci. De aceea le zicea: **„faceți roade vrednice de pocăință, pui de năpârci ! Și nu ziceți, în voi înșivă, că aveți părinte pe Avraam, căci zic vouă că Dumnezeu poate să ridice din pietrele acestea fiii lui Avraam!”**

Cu alte cuvinte, fiii lui Avraam după trup nu pot fi, dacă nu sunt fiii lui prin virtute și credință, prin trăire, prin fapte.

Așa vorbea Sfântul Ioan Botezătorul celor mai mari, celor corupți și foarte de multe ori corupători. Nu știu dacă astăzi, după aproape două mii de ani de la arătarea Mântuitorului și a lui Ioan Botezătorul, nu ni s-ar cădea și nouă aceleași muștrări, tot așa de aspre, dacă nu și mai grele, fiindcă și noi am ajuns formalști mândri și îngâmfați, care ne laudăm că suntem creștini ortodocși și că avem cea mai dreaptă și curată credință și suntem botezați. Dar la cei mai mulți s-a împuțit sufletul cu fel de fel de păcate mari și nespovedite, neplânse și fără pocăință sinceră.

Mergătorul-Înainte și Botezătorul Ioan, pentru poporul care venea umilit, nu avea decât cuvinte blânde și mângâietoare. Când mulțimea îl întreba ce să facă, Ioan nu le cerea să-i

imite viața lui aspră, ci se mulțumea a le predica milostenia și iubirea frățească zicându-le: **„Cel ce are două haine să dea una celui ce nu are, iar cel ce are bucate să facă asemenea !”**. Aceasta era învățătura Sfântului Ioan Botezătorul. În puține cuvinte se înțelegea căința, umilința, înfrânarea, milostenia și iubirea frățească, adică dragostea de Dumnezeu și de aproapele. Așa pregătea el calea Domnului.

Anul în care a început Ioan să predice și să gătească temeinic calea Domnului era un an sabatic, un an de jubileu, adică un timp de rugăciune și de reînnoire religioasă la evrei. Își poate închipui oricine cât era de mare mișcarea poporului atunci. Și nu departe de Ierusalim răsună acest strigăt mereu: **„Pocăiți-vă, că s-a apropiat împărăția lui Dumnezeu, iată, Mesia vine, iată făgăduința împlinită!”** Mulțimea alerga pe malul Iordanului, se îngrămădea să primească botezul și se mărturisea de păcatele ei. Văzând ei pe Ioan așa de puternic în cuvânt, așa de înfrânat, așa de blând cu cei smeriți și așa de aspru cu cei mândri, ziceau între ei: **„Nu cumva este chiar acesta Mesia, Hristos?”...**

Acest zgomot ajunsese până la urechile lui Ioan și acesta le răspunse: **„Eu vă botez cu apă, dar vine Cel mai tare decât mine, căruia nu sunt vrednic să-l dezleg cureaua încălțăminteii Lui. Acesta vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc!”**. Ioan era trimis ca să vestească pe un altul mai mare decât el. Botezul pe care-l propovăduia nu era decât un botez înainte-mergător, după botezul cu apă urma un botez mai înalt, botezul cu foc, cu Duh Sfânt. Mai întâi botezul pocăinței și apoi botezul iubirii; pentru aceasta trebuiau pregătite sufletele oamenilor.

Într-o zi, Ioan zări printre mulțimea care venea la el un tânăr la treizeci de ani pe Care nu-L văzuse niciodată, dar pe Caree Îl recunoscuse, fie că El avea o înfățișare ca semn al curăției mai presus de fire, văzut numai de ochiul unui sfânt ca Ioan, fie că arunca lăuntric asupra lui o rază asemenea aceleia care l-a făcut să salte de bucurie în pântecele maicii sale. La vederea acestui tânăr, al Cărui nume este Iisus, Ioan se trase înapoi cuprins de frică și-l zise: **„Eu am trebuință să fiu botezat de Tine și Tu vii la mine?”**. Însă Iisus, îi zise: **„Lasă acum, Ioane, că așa se cade nouă să plinim toată dreptatea!”**. Atunci Ioan nu s-a mai împotrivit și fără să mai zică un cuvânt, cu multă smerenie, l-a botezat. Îndată, spune Sfânta Evanghelie, Iisus a ieșit din apă și cerurile s-au deschis și Duhul Sfânt pogorându-se sub forma unui porumbel a venit peste El și un glas din cer s-a auzit zicând: **„Acesta este Fiul Meu cel iubit, întru carele am binevoit; de Acesta să ascultați !”**. Acest glas al lui Dumnezeu, Tatăl, a fost auzit de toți cei ce erau de față, dimpreună cu Sfântul Ioan Botezătorul, care a văzut și porumbelul.

El a văzut lămurit dumnezeiasca taină pe care o serbăm astăzi, adică arătarea Fiului lui Dumnezeu de către Tatăl Ceresc la toată lumea. A văzut apele sfințite prin starea de față a lui Iisus și primind puterea de a sfinți sufletele prin botez. În amintirea botezului Domnului, în fiecare an preoții intră în Iordan la locul unde s-a botezat Domnul Hristos și prin rugăciuni

sfințesc apele. Tot în amintirea acestui mare eveniment, și noi creștinii ortodocși, în aceste zile, ne ducem la râu, la fântâni și izvoare sau punem în vase mari apă ca să fie sfințită, pentru folosul nostru sufletesc și trupesc.

Dar pentru ca sfințirea apelor să ne fie de folos pentru mântuirea sufletelor și pentru intrarea în Împărăția lui Dumnezeu, ni se cere și nouă o pregătire, așa cum spune Sfânta Evanghelie că pregătea Ioan poporul care venea la dânsul.

Ni se cere să ne curățim păcatele prin pocăință, prin post și rugăciuni, prin ajunare, prin rugăciuni, prin fapte bune către săraci, prin cunoașterea legii lui Dumnezeu, prin aplicarea în viața noastră a poruncilor dumnezeiești și prin jertfa laudelor noastre pe care să le înălțăm bunătății dumnezeiești. Căci astăzi prin El cerul și pământul, care fuseseră despărțite prin păcat, s-au întâmpinat și s-au îmbrățișat, dreptatea și pacea s-au sărutat, astăzi adevărul din pământ a răsărit și dreptatea din cer a privit. Noi însă, prin păcatele noastre, ne îndepărtăm din nou de Dumnezeu și facem să se deschidă din nou prăpastia despărțirii de El. Să nu credem că toți câți s-au botezat s-au mântuit. Iadul este plin cu creștini botezați în numele Sfintei Treimi, dar care s-au lepădat prin păcate mari, căci trăiesc în desfrânări, în beții, avorturi și înjurături. Mulți trăiesc departe de învățătura creștinească. Oamenilor nu le mai place să se roage, să cânte lui Dumnezeu, trăiesc necununăți la biserică, nespovediți, cu țigara în gură toată ziua, cu înjurătura și cu diavolul pe limbă, zavistuiesc și dușmănesc, fură, mint, înșeală și fac o mulțime de păcate cu multă plăcere și în care trăiesc până la moarte și nu vor să se lepede de ele și să vină la Dumnezeu.

Sfântul Macarie cel Mare, care trăia în pustie, plimbându-se, a găsit o căpățână uscată a unui popă idolesc; când a atins-o cu bastonul, a început să vorbească, spunându-i că atunci când Sfântul Macarie face rugăciuni pentru cei morți, și păgânii din iad primesc puțină ușurare. S-a mirat Sfântul Macarie și a întrebat pe căpățână dacă dedesubtul păgânilor mai sunt și alți păcătoși în chinuri. Și i-a spus căpățâna că dedesubtul lor, al păgânilor, în iad, se află creștinii care au pierdut botezul cu fel de fel de păcate și s-au lepădat de credință aceștia sunt la mai mari chinuri decât noi care nu am cunoscut dreapta credință.

Creștinii noștri au pierdut credința și cunoștința despre marea taină a Sfântului Botez sunt foarte păgubiți sufletește. Nu știi că fac mare păcat când aduc pruncul până la biserică cu muzică, căci o droaie de duhuri necurate se țin după ei, iar în biserică în loc să fie atenți la slujbă, au prima grijă să-l fotografieze pe bietul prunc, pe nași și pe toți ceilalți, aducând uneori și câte doi – trei fotografi, de încurcă și slujba și preotul. Apoi, după ce nașii au depus un jurământ: că se leapădă de satana și de lucrurile lui, satana abia îi așteaptă la ușă ca să-i ia pe toți în primire cu muzică și aceștia fac în numele pruncului o sumedenie de păcate mari, care mai de care mai grele: unii se îmbată, alții joacă, alții înjură pe Dumnezeu, alții fumează, alții glumesc glume porcoase, alții cântă și zbiară cât îi ține gura, ca turbați, cântece murdare,

căci au scos un cântec – „Nașă, nașă” – cu care se insultă dreapta credință și numele creștinesc, cântec blestemat prin care zic cuvinte rușinoase la adresa nașei. Astfel trăind, se pogoară în focul iadului, în temnițele de acolo, dedesubtul păgânilor, care au murit nebotezați. Vai de creștinii care fac astfel de petreceri la botez, căci iadul se bucură, dracii râd și abia așteaptă ziua în care să-i prindă în ghearele lor, nespovediți și neîmpărtășiți, să-i arunce în iadul cel plin cu flăcări și chinuri veșnice !

Astăzi biserica, frați creștini, ne cheamă să ne unim iarăși cu Dumnezeu, prin taina pe care o serbăm. Dar cum putem noi deschide iarăși cerul și să-L auzim pe Dumnezeu zicând: **„Acesta este Fiul Meu Cel iubit !”** ? Singurul mijloc, și cel mai bun în timpul de față, este de a asculta de Fiul Tatălui ceresc, Care este Iisus Hristos, adică să ascultăm de poruncile Lui, de legea Lui și să punem în practică sfânta Lui învățătură, să ne lepădăm de satana și să ne lepădăm și de lucrurile lui: de păcate, de dezmierdări, poftele cele deșarte, de toate dușmăniile și răutățile, căci ale lui sunt.

Să ne purtăm cuviincios, să ne iubim unii pe alții, așa cum ne-a învățat Domnul, cu fapta și cu vorba, și așa cum ne învață și Sfântul Ioan Botezătorul: **„Cel ce are două haine să dea una celui ce nu are, iar cel ce are bucate să facă asemenea !”**, și orice lucru de folos să-L facem în numele Domnului nostru Iisus Hristos, ca niște creștini adevărați și ca niște robi ai Împăratului ceresc, ca niște soldați ai Acestui mare Împărat – Creatorul cerului și al pământului.

De la botez, fiecare creștin a devenit soldat al Împăratului Hristos. De aceea zice preotul la săvârșirea slujbei Botezului: **„Te închini lui Dumnezeu ca Împăratului ceresc ?”**. Apoi să avem grijă, frați creștini, ca neîncetat să veghem să nu ne murdărim iarăși haina botezului, căci foarte ușor se poate păta și astfel la venirea Domnului Hristos să fim toți curați, spălați și luminați, pentru a-L întâmpina pe norii cerului și să ne așeze și pe noi la dreapta Lui, cu toți sfinții și cu sfinții îngeri.

Rugăciune

Doamne, Iisuse Hristoase, învrednicește-ne, Doamne, ca și noi, cu toți aleșii Tăi, să Te slăvim în vecii vecilor. Amin.